

Rom den 9de April 1870.

Kære Forældre!

Denne gang kan jeg for alvor
sige: hvor skal jeg begynde og hvor
ende! Alle Indtryk, aet det op-
sevete stimler sammen i min Hjer-
ne et et valdigt Chaos. Det bedste
skuen imidlertid ligesom et give
en biografisk Skitse for de sidste
forløbne Uger. Altsaa i Føst kan
jeg at berette om et Besøg hos
Føst, som fandt Sted kort efter
Afsendelsen af mit sidste Brev
og om Interesse i de stad-
fuldages, nogen Maade for det
Føst. Jeg havde heldigvis just
sa Leilighed modtaget Manuskript.
Det vil min Klaverkoncert som
jeg altsaa bragte med. Foruden
mig var der nævneværdige: Winding,
Gambati en tysk Violinist,
som brunt Playret samtidig, at
han gav i Altsaa, der vil
en Choral der er en del af
= endelig nogle unge Dame

hvis Beundring for Liset var
komisk. De kappedes om at
saa vare ved hans Side, be-
røre sig af hans lange
Abbejole, og saa klodt tage
ham, Udsædet, ja, da han
siden efter spillede, stode
Sammen omkring Klavert
med finere stot, leflede
paa Fingrene, som vare der,
næste Publikum udsæde til
Offer af de grædige Beun-
drere. Wundling og ja vare meget
opandre paa, om han virkelig
vilde spille min Koncert fra
Bladet, og for min Part holdt
det for en Umulighed. Liset
derimod opfattede Sagen ander-
ledes. Han sagde: Wollen Sie
spielen? Jeg skyndte mig da med:
Nei, det kan ikke! Saa tog
Liset Manuskriptet,
og ^{til} mod Klavert og sagde
med et ham eget Smil
henvendt til alle Tilstede-

varude: "Nu, daan werde ich
Ihnen zeigen, das ich auch nicht
kann." By saa begyndte han,
og efter hvad han nu præsterede
sagte jeg, at: denne Retning
kan ikke være tankes. Han
tog id første Del vel hurtigt,
og Begyndelsen fik derud noget
vort afsaget, men senere, da
j selv fik anledning at angive
Temptet, spillede han saaledes,
som just han og mig anden
kan gøre. Det er betegnende
at Cadenau som er noget af
det teknisk vanskelige, spillede
han fuldeendt. Hans Minik
er ubesærlig, han vil
sj nemlig ikke med at spille,
nei, han konverserer, kritiserer
samtidig. Han fore en samtidig
Samtale, ikke med en, nei med
dele Forsamlingen udover be-
tydning fulde. Næ til Hoere
og ~~derfor~~ ^{meget} naar noget
betaget ham særlig

Advarslet og endnu mere i
Finalen kalminerede han,
baade med Hensyn til Ud-
førelsen og den Løs, han gav.
Til sidst sagde han idet han
gav mig Bogen: "Fakren Bør
fort, ick sage Ikken, hi taalen
gavn des Feig, dann ind-
Lappu Sie sich nicht ab-
schrecken!" Dette Ord har
for mig uendelig Betydning,
der sig Naagt, og vil kalde
Andret deri. Mangen gang
naar Skaffelser og Bitterhed
kommer, vil sig tænke paa
hans Ord, og Erindringer
om hies Hund vil have en
forunderlig Magt, det naaber
sig forovt. Da I naerde
Eder over min første Beretning,
har sig ogsaa tilføjet dette
men naaber blot, at det man
blive for et mindre Publikum.
Hvad Mange skulle læse, naar
sie anderledes veiet.

af saa vidt i Torden. Den 31^e Marts
forlod vi Rom i et stort Selskab,
bestaaende af Kingings Malien
Ragaard, den svenske Theatiker,
Professor a junggreen, Gooseren,
Tweemos, Land. Kleidhoff (Dansk)
og Siden Hæderinger fra Finland.
En morsom Tour til Neapel,
hvor O too, et helt Selskab af
Skandinaver traqte os levvel paa
Banygaarden og saa dampede
vi afsted i Grooms Stemmung.
De første 3 Dage i Neapel an-
vænde os til at best. Museer,
der saa Samlingen fra Altidens
i vorer og uenig; Siden har
ledet, saa tog vi en skøn
Lørdag morgen med Toget ud til
Pompeii og hilbragte der nogle
roist interessante Tiner. Om Af-
tenen aundom vi til Castellamare,
et sandt Paradis. Dagen derpaa
til Salerno, saa en kjoretour
til Amalfi - ja, hvad skal jeg
sige, naar vi har kaldt Castel
mar et Paradis, og det

Endnu er meget skjønnet. Vejen
fra Salerno til Amalfi gaar
i dristige Bygninger som
kunde om vare store Veinlaag
hjemme, og paa Bjergene
i Gakke Boinger følger
den Kysten i sine maleriske
Landskaber, og saa til den
en Side det vide, store Haal,
der kunde sig i en Hvidlig
indover. Over og under mange
Smæbyer ud over Fjeldene,
som Buglereder, paa Klippene
nede ved Saen staa Ruiner
af normanniske Taarne, lige
ved Vejen over vore Hovedet
mange Apelsiner og Citroner
saadanne Prægtigheder at vi
anser det for et Uheld, at
ikke et Par Tusen ere faldne
ned i mure af Henrykkelse
halvaaene Mund, — der til
den varme Sol, den friske
Luvind, den blaa Himmel

og den indtil det yderste Sjerne
klare Horisont - Hvad kan der
gives mere. Mindet om en
saadan Dag beriger et helt
Liv.

Den følgende Dag lod vi Damerne
blive i Salens, og kjöte os
et Tempelruinerne ved Pestum.
Sagen er, at Tejen er uovikket,
Ingen af os fälte os synderligt
oplyst til at se Ruinerne seje
af med vore Koner vi handler
de for om forrige Generales.
Vestunotemplet: Pestum et
näst et Tempel ved Akropolis
i Athen, det Synagoge, den
groske Kunst har levet os,
og i kan begribe til kvieten
God. dette er sandt, naar vi
siger, at alt hvad der findes
i Rom, kan et Sukket i nu
dette Tempel. - Da vi kom hjem,
fandt vi vore Damer i den syvend
Skimmel, men vi var saa høst
at vi uden Ovesdrivelse gik

ovende Lillojs. Den næste Dag
gik vi med Toget til Neapel,
og saa til Capri, hvor vi
tog afsked med vort Reise-
selskab. I vente vil at have
om den Plass Grotte, men derom
hedre rimelig i et humoristisk
fieblik. Gaaraftes vandre vi
tilbage hen til fulde af Ind-
tryk, ja overmætte af Nydelser.
I Dag har jeg modtaget Kirchners
Brev med Venken paa 250 Spd.
Ja, dermed er nu Intet at gjøre.
Mit sidste Brev er modtaget efter
Afsendelsen af Brevet paa lig til
Kirchner, Fareman, men det gjør
nu Intet, og skal saa blot paa
50 Spd, som kan blive sendt til
Kjøbenhavn næste Gang. Tak
for sine sidste Breve, isærlig
de sidste til dem, der vi reise
en af Jagers, senere Pindag
d. 13de. Eders næste Brev faar
vi saa, om Gud vil, i Kjøbenhavn.
og saa Farvel, og bærnde
Hilse til dem. Eders
Eders søn Edvard.